

Весь день си мыслиж за той часъ
 Кога ли ще настане,
 Та наедно да сбержтъ насъ
 Като млада стопане.
 Тогава съ тебе придружень
 Азь щж плувамъ въ радость,
 Тога ще ся брож блаженъ
 У лудж, буйнж младость.

15.

Кытка цвѣте ми си дала,
 Съ него мя си обладала,
 Че кога-то го погляднж
 Все да чезнж и да вѣхнж
 Колчимъ ли го померишж
 Душа ми за тебъ въздыша,
 Въ поясъ до срьдце го крыж
 Съ него ведно то да гние.
 Въ поясъ кытка цвѣте вене
 А извѣтрѣ срьдце стене,
 Охъ! какъ да не вѣне цвѣте,
 То, прѣсно, съ брано лѣтъ
 Отъ при свои отдѣлено,
 И отъ корень отсѣчено?
 Срьдце какъ ли да не стене,
 Какъ ли може да не вѣне?